

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/158/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617202902
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617202902.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Žilina, Hodžova č. 11, proti žalovanej: B. X. , narodená dňa X.X.XXXX, trvale bytom B., C. č. XX/XX, o zaplatenie sumy 8.567,23 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 15. marca 2019, č.k. 27 Csp 235/2017-57, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 15. marca 2019, č.k. 27 Csp 235/2017-57, vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 15.3.2019, č.k. 27 Csp 235/2017-57, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.567,23 €, úrok vo výške 221,66 €, úrok z omeškania vo výške 3,04 €, poplatky za poistenie vo výške 6,48 € a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia a zo sumy 221,66 € od 18.2.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol; žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 13.3.2017, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 8.567,23 €, úroku vo výške 221,66 €, úroku z omeškania vo výške 3,04 €, poplatkov za poistenie vo výške 6,48 €, úrokov vo výške 9,9 % ročne zo sumy 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 221,66 € od 18.02.2017 do zaplatenia i náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 19.8.2014 uzavrel so žalovanou Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol peňažné prostriedky vo výške 10.000,- €. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver a úroky splácať v pravidelných mesačných splátkach, keď po vyčerpaní poskytnutého úveru porušila svoje zmluvné povinnosti, prestala uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, a preto na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 17.2.2017 po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia druhou upomienkou a Opakovaným upozornením zo dňa 15.12.2016. Po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby žalovaná neuskutočnila žiadnu úhradu. Uplatnenie zmluvného úroku vo výške 9,9 % ročne z istiny 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia po zosplatnení odôvodnil tým, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.1.2017, č.k. 11 Co 12/2017-90, vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 5 C 26/2016, podľa ktorého, keďže zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona, platí ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do

určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie podľa § 297 C.s.p., na ktoré sa žalobca nedostavil; vykonal dokazovanie vyjadrením žalovanej, listinnými dôkazmi a vykonaným dokazovaním mal preukázaný nasledovný skutkový stav. Žalovaná žalobu nenamietala, dlh by chcela zaplatiť v splátkach po 200,- €. Prvoinštančný súd zistil, že žalovaná dňa 19.8.2014 uzavrela so žalobcom Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej žalobca poskytol úver vo výške 10.000,- €, s úrokovou sadzbou vo výške 9,9 % ročne, výškou anuitnej splátky 132,28 €, termínom splatnosti prvej splátky dňa 16.9.2014 a počtom splátok 120, splatných mesačne v 15. deň kalendárneho mesiaca. Výška RPMN bola určená vo výške 11,89 %, priemerná RPMN vo výške 10,86 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaná zaviazala zaplatiť bola v sume 16.373,60 €; konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 15.8.2024. Z prehľadu splácania úveru vyplýva, že dlžná istina ku dňu podania žaloby bola vo výške 8.567,23 €. Opakovaným upozornením zo dňa 15.12.2016 žalobca vyzval žalovanú na úhradu omeškanej splátky vo výške 93,15 €, pričom ju upozornil na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru. Výzvom zo dňa 17.2.2017 žalobca vyhlásil celý úver za predčasne splatný a vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 232 ods. 3 C.s.p, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a dôvodil čiastočným vyhovením žaloby. Uvedol, že predmetom konania bol záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa, predmetná zmluva o úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, takže na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastník je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Uzavretú zmluvu zároveň podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (okrem iného) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalovaná má s poukazom na § 2 písm. a/ citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené, ani preukázané, že žalovanej bola pôžička poskytnutá na výkon zamestnania, povolania, resp. podnikania a žalobca má s poukazom na § 2 písm. b/ citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalovanou vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou bol posúdený súdom ako spotrebiteľský a podradený pod režim zákona č. 129/2010 Z.z., podrobil uzavretú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na tom základe zistil, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom. Žalovaná mala dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádza celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce čerpanie úveru (v zmluve je zrozumiteľne uvedené aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru). Predmetná zmluva o úvere upravuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pri posúdení náležitosti predmetnej zmluvy sa riadil eurokonformným výkladom a bral do úvahy čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho

parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Poukázal na to, že žalobca úver zosplatnil dňa 17.2.2017 potom, ako žalovaná bola v omeškaní so splátkami úveru, k splateniu dlžného zostatku ju vyzval do 27.2.2017, pričom z prehľadu splátok vyplýva, že dlžná istina ku dňu zosplatnenia bola vo výške 8.567,23 €, zmluvný úrok vo výške 221,66 €, úrok z omeškania vo výške 3,04 € a poplatky za poistenie vo výške 6,48 €; v tejto časti žalobe vyhovel. Ďalej uviedol, že žalobca si uplatnil úrok vo výške 9,9 % ročne zo sumy 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa jeho názoru žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí, keď vychádzal z uznesenia Ústavného súdu (pravdepodobne Slovenskej republiky, poznámka odvolacieho súdu) zo dňa 18.9.2012, sp.zn. IV. 476/2012, v zmysle ktorého ústavný odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Rovnako podľa zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2019, má veriteľ právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. S poukazom na uvedené priznal titulom zmluvného úroku sumu 221,66 €, ktorá predstavuje úrok ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti a vo zvyšku uplatnených zmluvných úrokov z úveru žalobu zamietol. V tejto súvislosti ešte poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10 Co 136/2017, v ktorom odvolací súd uviedol: „Úrok z úveru predstavuje cenu peňazí z zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk a práve absentujúci zisk pokrýva veriteľovi úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Súdny dvor výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadne pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11, AZIZ), keď „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „značná nerovnováha ku škode spotrebiteľa“ treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere, je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie, než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. ... na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery (dobrej viery - neoficiálny preklad)“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.“ Zákonodarca opakovane pristúpil k regulácii úverových vzťahov a oficiálne sa kritizuje nadmerný nárast zadlženia obyvateľstva z úverových vzťahov, keď z dôvodovej správy k novele nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., vykonanej nariadením vlády č. 586/2008 Z.z. vyplýva, že „Cieľom predkladaného návrhu je docieľiť vyváženú právnu úpravu v oblasti sankcií, a tak zamedziť jednej z foriem úžerných praktík v spotrebiteľských veciach. Reaguje sa na sofistikovanejšie a oveľa nebezpečnejšie úžerné praktiky, pri ktorých sa síce nedojednávajú vysoký úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov, ale cez množstvo zmluvných pokút a iných sankcií sa ospravedľuje neprímeraný nárast výšky pohľadávky. Podľa článku 8 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, môžu štáty prijať prísnejšie opatrenia za účelom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa. Navrhovaná právna úprava bez ujmy pre dodávateľa zabezpečuje jednoduchšie, ale predovšetkým jednotnejšie pravidlá pri sankciách spojených s porušením záväzku spotrebiteľa, keď spotrebiteľské vzťahy nesmú byť zdrojom neprímeraných ziskov...“. Je nepochybné, že za úver možno dohodnúť úroky a možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti), podľa jeho predstáv, poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť, avšak niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta) s tým, že uvedenej dispozície zákona sa evidentne dotýka dohoda o úrokoch po splatnosti, popri ďalších úrokoch za omeškanie a ďalších sankciách, pričom ak evidentne táto dohodnutá konštrukcia indikuje neprímeraný nárast dlhu, zákonite nastupuje otázka povinnosti

vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania) a ďalších sankciách. Podľa názoru odvolacieho súdu je nesporné, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách, je v neprospech žalovaného. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti sankcie úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvenom v § 3a nariadenia vlády Slovenskej republiky 87/1995 Z.z. Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania, sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaného, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu v ustanovení § 3a ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny z čoho vyplýva, že rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania, patrí veriteľovi úrok, pričom jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa, ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru s tým, že s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Je nutné zároveň uviesť, že úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplacnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania, čím dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru.“ Záverom dodal, že žalovaná požiadala o možnosť úhrady dlžnej sumy v splátkach po 200,- € mesačne, ale nakoľko nedoložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich osobných, majetkových a zárobkových pomerov a nepreukázala počas konania snahu splácať dlh aspoň čiastočnou úhradou, tejto jej požiadavke nevyhovelo.

3.2. Žalovanej uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia a zo sumy úrokov 221,66 € od 18.2.2017 do zaplatenia, tak ako si ich uplatnil žalobca, keď ku dňu omeškania bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,0 %, po zvýšení o 5 % výška úrokov z omeškania, na ktorú má žalobca nárok potom predstavovala 5 % ročne.

3.3. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p. a dôvodil tým, že pri určovaní pomeru úspechu, neúspechu strán v konaní vychádzal iba z uplatnenej istiny, ktorá bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná a tak konštatoval plný úspech žalobcu vo veci, z dôvodu ktorého mu priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku ohľadne zamietnutia zvyšku žaloby uvedeného najmä v bodoch 24-26. Uviedol, že popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení z ktorých priamo, resp. výkladom a cez analógiu legis vyplýva záver, že nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. Obchodného zákonníka a § 13 ods. 3, § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Ak zákon č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky,

ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožňovať s (zákonnými) úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však, ako uviedol už skôr, neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľ, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvyhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. S takýmto názorom nemožno súhlasiť a má za to, že v žiadnom prípade nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zvyhodňuje na úkor veriteľa, ktorý svoje povinnosti zo zmluvy splnil a ktorý by bol takýmto výkladom stavu znevýhodnený dvojnásobne. Okrem toho takýto názor poskytuje návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počíta, pričom ohľadom straty výhody splátok (predčasnemu zosplatneniu úveru) určuje záväzné časové a faktické podmienky, bez naplnenia ktorých k nej nemôže vo vzťahu k spotrebiteľovi dôjsť a ohľadom úrokov z omeškania určuje záväzne ich výšku. Pokiaľ majú súdy záujem chrániť spotrebiteľa v obdobných prípadoch omeškania, majú možnosť tak urobiť v zmysle zákona a nie nad jeho rámec najmä tak, že po adekvátnom preskúmaní objektívnosti príčin omeškania spotrebiteľa ako dlžníka, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu, použitím § 232 ods. 3 C.s.p., určia dlžníkovi dlhšiu lehotu na splatenie dlžnej sumy (k čomu súdy v rozhodujúcej väčšine prípadov aj reálne pristupujú, čo len ďalej oslabuje argument uvádzaný v napadnutých rozhodnutiach súdov, že spotrebiteľ je po zosplatnení úveru znevýhodnený stratou výhody splátok - keďže túto opäť získa vďaka rozhodnutiu súdu). Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Návrh zákona z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, obsahoval pod č. 5. ustanovenie, ktorým sa navrhovalo nasledujúce doplnenie v § 53 ods. 9 tak, že: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, bližšie bolo vysvetlené v dôvodovej správe. Rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z.z., ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto, ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahuje. Fakt, že uvedený návrh nikdy nebol prijatý vo forme zákona len dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť. Ďalej poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, ktorých závery sú v rozpore s aktuálnym stanoviskom občianskoprávneho kolégia uvedeného súdu, a to zo dňa 29.5.2018, sp.zn. 3 Co 108/2017; zo dňa 27.3.2018, č.k. 8 Co 138/2017-83; zo dňa 27.11.2018, č.k. 8 Co 206/2018-175 a dal do pozornosti, okrem iného, aj rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 31.1.2017, č.k. 11 Co 12/2017-90; Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 29.11.2017, č.k. 43 Co 23/2017-92; zo dňa 27.2.2018, č.k. 43 Co 28/2017-94; zo dňa 31.5.2018, sp.zn. 43 Co 7/2018; zo dňa 16.8.2018, sp.zn. 43 Co 29/2018; zo dňa 27.9.2018, sp.zn. 43 Co 21/2018; zo dňa 20.12.2018, sp.zn. 43 Co 37/2018; Krajského súdu v Nitre zo dňa 19.6.2018, sp.zn. 12 Co 116/2017; zo dňa 7.12.2017, č.k. 8 Co 193/2017-88; zo dňa 30.11.2017, č.k. 7 Co 366/2017-84; zo dňa 11.12.2018, sp.zn. 12 Co 4/2018; Krajského súdu Košice zo dňa 28.9.2018, sp.zn. 3 Co 346/2017; zo dňa 30.8.2018, sp.zn. 5 Co 60/2018 (ako aj ďalšie rozhodnutia senátu 5 Co); Krajského súdu Prešov zo dňa 29.1.2019, sp.zn. 14 Co 22/2018; zo dňa 15.1.2019, sp.zn. 14 Co 29/2018. Ďalej upriamil pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, podľa ktorého „Úroky vo výške dohodnutej pri poskytovaní úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške.“ a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.8.2014, sp.zn. 33 Cdo 212/2014. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, č.k. IV. ÚS 476/2012-14 s tým, že má ísť o rozhodnutie potvrdzujúce jeho právny názor, ako aj odvolacieho súdu, v obdobnej právnej veci, t.j. v otázke nároku veriteľa na zmluvný úrok po predčasnem zosplatnení dlhu. K tomuto rozhodnutiu uvádza, že už z petitu sťažovateľa v danej právnej veci vyplýva, že tento sa domáhal rozhodnutia o tom, že základné právo sťažovateľa, Č., a. s. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo rovnosti účastníkov v konaní

podľa č. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 23.11.2011, č.k. 29 C 131/2011-127 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.5.2012, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 1 Co 30/2012, boli porušené. Z uvedeného znenia petítu ako aj z povahy preskúmvacej právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že ústavný súd sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto dovolania, ale tak ani nemohol urobiť, čo potvrdzuje aj vyjadrenie samotného ústavného súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia: „Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 v spojení s č. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa č. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu zo dňa 23.11.2011, č.k. 29 C 131/2011-127 a rozsudkom krajského súdu zo dňa 30.5.2012, č.k. 1 Co 30 2012-145. (...) Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi boli náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).“ Ústavný súd Slovenskej republiky sa v danej veci zoberal sťažnosťou na porušenie základného práva, najmä práva na súdnu ochranu a odmietnutím uvedenej sťažnosti s konštatovaním, že v konaniach predchádzajúcich danej ústavnej sťažnosti všeobecné súdy neporušili základné právo sťažovateľky, v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v tomto konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvoinštančného súdu. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že predmetom citovanej ústavnej sťažnosti predchádzajúcich konaní bolo zhodou okolností aj rozhodovanie o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení. K názoru, podľa ktorého nemôže v spotrebiteľských úverových vzťahoch dôjsť k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa konštatoval, že takýto výklad považuje za nesprávny, keďže aj v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom môže dôjsť úplne spravodlivo a odôvodnene k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa ako dlžníka v prípade, že tento poruší svoje zmluvné povinnosti. V takomto prípade je zhoršenie jeho postavenia logické jednak z dôvodu motivácie k skorému plneniu svojich záväzkov a jednak z dôvodu prevencie, v prípade ak zmluvné podmienky neporušil. V prípade zosplatnenia dlhu z dôvodu dlhodobého neplnenia záväzkov dlžníka, dochádza k spravodlivému navýšeniu úročenia o úrok z omeškania, ktorý je, opäť logicky a spravodlivo, administratívne regulovaný. Za absurdné ale považuje, že z dôvodu porušenia zmluvných povinností dlžníka - spotrebiteľa, by malo dôjsť k zhoršeniu postavenia veriteľa, ktorý svoje záväzky zo zmluvy neporušil, stále nemá v držbe finančné prostriedky a má (podľa názoru prvoinštančného súdu) stratiť aj nárok na zmluvné úroky s poukazom na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Lalička v náleze zo dňa 24.10.2013, sp.zn. I. ÚS 547/2012. Na základe existencie dvoch presne opačných stanovísk občianskoprávných kolégií odvolacích súdov (Krajský súd Bratislava a Krajský súd Košice) je zrejmé, že danú právnu otázku musí uzatvoriť svojim zjednocujúcim rozhodnutím dovolací súd, pričom má za to, že pri vyhodnotení všetkých ním vyššie uvedených argumentov, musí dôjsť k záveru o opodstatnenosti jeho nároku. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v celom rozsahu; žiadal trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila, odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. júla 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správny, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody

neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Žalobca v odvolaní namietol, že rozhodnutie prvoinštančného súdu v napadnutom výroku spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, k čomu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

10. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie o nepriznaní úroku vo výške 9,9 % ročne zo sumy 8.567,23 € od 18.2.2017 do zaplatenia, t.j. po zosplatnení úveru, pretože správne v danom prípade posúdil, že ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah, keď žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel so žalovanou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom (v zmluve je identifikovaný údajmi typickými pre nepodnikateľa, t.j. menom, priezviskom, bydliskom a rodným číslom) zmluvu o úvere dňa 19.8.2014, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 10.000,- €, z dôvodu ktorého aplikoval aj príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku.

11. Nebolo možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že má nárok na zaplatenie úroku aj po zosplatnení úveru, pretože tým, že žalobca zosplatnil predmetný úver, určil splatnosť dlhu a od splatnosti dlhu sa dlžník dostáva do omeškania a musí veriteľovi zaplatiť úroky z omeškania. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.9.2015, sp.zn. 6 Co 587/2015, z odôvodnenia ktorého vyplýva, keďže tento stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním dlžníka (spotrebiteľa) a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnemu zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká

spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 52, resp. § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3, § 3a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie ustanovenia § 3a ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

12. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od uvedeného právneho názoru a na podporu jeho správnosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. ÚS IV. 476/2012, v ktorom ústavný súd konštatoval, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, na ktoré rozhodnutie správne poukázal tiež súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. V prípade ak má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, alebo ďalších sankciách, platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru, spôsobuje to značnú nerovnováhu na strane spotrebiteľa, značné zhoršenie jeho postavenia oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Keďže niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania (zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy), je takáto dohoda o takýchto úrokoch odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa ale vyvoláva aj neprimeranú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Rovnako odvolací súd poukazuje aj na stanovisko č. 1/2019, prijaté občianskoprávnym kolégiom Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého v prípade plnenia spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Ak aj žalobca poukazoval na odlišné rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorých patrí veriteľovi úrok aj po zosplatení úveru, ktoré nie sú v súlade s uvedeným stanoviskom občianskoprávného kolégia, odvolací súd poukazuje na to, že predmetné stanovisko nezaväzuje k tomu, aby všetky senáty Krajského súdu v Bratislave rozhodovali v takýchto veciach rovnako.

13. Žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na mnoho rozhodnutí krajských súdov (Krajský súd Bratislava, Krajský súd Nitra, Krajský súd Žilina, Krajský súd Banská Bystrica, Krajský súd Prešov, Krajský súd Košice), ktoré sú v jeho prospech a podľa ktorých má nárok na zaplatenie úroku aj po zosplatení úveru, ale nevysporiadal sa s konštantnou judikatúrou slovenských súdov (napríklad rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 26.4.2016, sp.zn. 6 Co 304/2015, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 30.6.2015, sp.zn. 6 Co 190/2014), ktoré priznali úrok z úveru len do zosplatenia istiny. Odvolací súd dodáva, že odpoveď na spornú otázku, či je možné priznať úrok aj po zosplatení úveru, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, čo aj sám žalobca vo svojom odvolaní konštatuje, a tak odvolací súd dôvodí, že rozhodnutia jednotlivých krajských súdov, na ktoré žalobca vo svojom odvolaní poukazoval, vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. Odvolací súd dodáva, že mu je známe aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2020, sp.zn. 5 Cdo 42/2020 vo veci žalobcu (Prima banka Slovensko, a.s.) proti Jozefovi Mitrusovi, o zaplatenie sumy 2.767,67 €, v ktorom tento súd konštatoval, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, aká by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, avšak ide o ojedinelé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom sa v odôvodnení vôbec nezaoberal tým, z akého dôvodu sa odchyľil od citovaného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.9.2012, sp.zn. ÚS IV. 476/2012. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené

v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

14. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).